

ASHABA VE EVLİYAYA SÖĞMEK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîne hamden kesîren tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Hamden kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne ve tâci ruûsinâ, ve tabîbi kulûbinâ muhammedini'l-mustafâ... Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emma ba'dü fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme, ennehû kâl:

إِنَّ النَّاسَ يَكْثُرُونَ وَأَصْحَابِي يَقِلُّونَ فَلَا تَسُبُّوا
أَصْحَابِي فَمَنْ سَبَّهُمْ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ

(خط. عن جابر؛ د. عن ابن عمر؛ قط. في الأفراد عن أبي هريرة)

RE. 109/9 (*Inne'n-nâse yeksürûne, ve ashâbî yekıllûne, felâ tesübbû ashâbî, femen sebbehüm fealeyhi la'netu'llâh.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem, sevgili ve değerli kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rahmeti, bereketi, ihsânı, ikrâmı dünyada, ahirette üzerinize olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri şu mübarek aydan en yüksek derecede istifade etmeyi, feyz-yâb olmayı cümlenize nasib eylesin... Rabbimiz cümlemizi rahmetine erdirip, mağfiretine mazhar eyleyip, iki cihanda korktuklarımızdan emin, umduklarımıza nail eylesin... İbadetlerimizi, tâatlerimizi, hayrâtımızı, hasenâtımızı, affımıza, mağfiretimize vesîle eylesin... İbadetlerimizi güzel yapmayı nasib eylesin...

Peygamber-i Zîşânımız, serverimiz, önderimiz, rehberimiz, eşrefü'l-verâ Muhammedini'l-Mustafâ Efendimiz Hazretleri'nin mücevher misâli hadis-i şeriflerinden bir demet okuyarak şu mübarek günde Kur'an okuduğumuz gibi zikirler yaptığımız gibi, zamanımızı Rabbimizin rızasına uygun geçirmek üzere burada toplandık. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi rızasına vâsıl eylesin...

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamadan önce evvela Peygamber Efendimiz'in ruhuna bizden hediye olsun diye, sonra âline, ashâbına, esbabına, ahbâbına cümle evliyâullah büyüklerimizin ruhlarına hediye olsun diye, hâsseten İstanbul'da medfun bulunan Ebû Eyyüp el-Ensârî Efendimiz'in ruhuna, makamı bulunan Yûşa AS ve sair evliyâ ve mürselînin ruhuna, bu beldeyi fethetmiş olan cennet mekân Fatih

Sultan Mehmed Han Hazretleri'nin ve ordusu mensubu mübarek mücâhidlerin, gazilerin, şehidlerin ruhlarına;

Cümle hayır hasenât sahiplerinin ve hâsseten bu camiye yaptırmış olan İskender Paşa'nın ruhuna, ve bu camiye asırlar boyunca hizmette tutmak için zaman zaman tamir ve tevsî ve tecdid eylemiş olanların, buna az veya çok katkıda bulunanların ruhuna; bu camiden gelmiş geçmiş imamların, müezzinlerin, vazifelilerin, caminin etrafında merhum bulunan mü'minlerin ruhlarına;

Uzaktan, yakından bu dersi kar demeden, kış demeden dinlemeye gelen siz dergâh kardeşlerimin âhirete göçmüş bütün müslüman yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye; cümlesinin ruhları şâd olsun, kabirleri nur dolsun, makamları âli olsun diye bizler de Rabbimizin sevdiği kulları olalım da ömrümüzü rızasına uygun geçirip huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım diye bir Fâtîha on bir İhlâs-ı Şerîf okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Ashab-ı Kiram'ın Aleyhinde Konuşmayın!

Mukaddimedede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabımızın 109. sayfasındaki 9. hadis-i şeriftir. Ebû Hüreyre RA tarafından rivayet edilmiştir.

Bu hadîs-i şerîfde Peygamber SAS Efendimiz

buyuruyor ki:¹

إِنَّ النَّاسَ يَكْثُرُونَ وَأَصْحَابِي يَقِلُّونَ فَلَا تَسُبُّوا
أَصْحَابِي فَمَنْ سَبَّهُمْ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ

(خط. عن جابر؛ د. عن ابن عمر؛ قط. في الأفراد عن أبي هريرة)

RE. 109/9 (*Inne'n-nâse yeksürûne, ve ashâbî yekıllûne, felâ tesübbû ashâbî, femen sebbehüm fealeyhi la'netu'llâh.*)

(*Inne'n-nâse yeksürûn*) “İnsanlar, müslümanlar çoğalıyor. (*Ve ashâbî yekıllûn*) Ama benim ashabım günden güne azalıyor artık.” Yâni, insanlar asırlar boyunca yaşayacaklar, çoğalacaklar; ama ashabım sayılı, onlar gittikçe azalıyorlar, yaşayanlar ölüyor. Azala azala, işte nihayet kalmayacak.

(*Felâ tesübbû ashâbî*) “Sakın benim ashabıma söğmeyin, söğüp saymayın, saygısızlık etmeyin!” Kıymetini bilin! Gittikçe azalacaklar bunlar, kalmayacak. “Rasûlüllah’ı gören var mı içinizde?” dediğiniz zaman, bulunmayacak.

Peygamber Efendimiz’i görüp sohbetine erenlere *sahabi* deniliyor, Peygamber Efendimiz’in ashabını görenlere *tabiîn* deniliyor. Bir zaman gelecek ashabı görenler bile nadîde insanlar olacaklar, kıymetli insanlar olacaklar.

¹ Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.IV, s.133, no:2184; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.II, s.265, no:529; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.IX, s.746, no:16423; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.I, s377; Hatîb-i Bağdâdî, *Tarih-i Bağdad*, c.III, s.149; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.XI, s.528, no:32461; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VIII, s.374, no:7512.

“Yâhu sen demek ki Rasûlüllah Efendimiz’in ashabından birisini gördün ha?.. Onu gören bir kimseyi gördün ha?” diye o kıymete binecek.

“Onun için bu mübareklerin, benim sohbetimde bulunmuş, beni görmüş olan bu ashabımın kıymetini bilin de, onların aleyhine düşünüp taşınıp, söğüp saymayın!”

Sögerse ne olur? (*Femen sebbehüm fe aleyhi la’netu’llâh*) “Kim onlara söğüp sayarsa, kötü söz söylerse, Allah’ın lâneti onların üzerine olur.”

İki mânâ olabilir burada:

“—Allah’ın lâneti onların üzerine olur, Allah gazab eder, onları cezalandırır. Aman böyle yapmayın, sonra çarpılırsınız.” diye bir bilgi... Ya da, “Allah’ın lâneti onların üzerine olsun!”

O mânâyâ da geliyor. Arapçada ifade hem temenni mânâsına gelir, bilgi mânâsına gelir. İhbar ediyor ki, böyle olursa böyle olur; yapmayın! Bir de dua mânâsı, inşâî mânâsı derler ona; o da: “Böyle yaparsanız Allah’ın lâneti üzerinize olsun!” demek olur.

İkinci mânânın karşısında bir şey var: Peygamber SAS’e işkence gören sahabileri dediler ki: “Yâ Rasûlallah! Şu müşriklere beddua et, lânet et! Allah bunları kahretsin, yok etsin, mahvetsin, def etsin; biz de kurtulalım!” dediler.

Çünkü çok eza, cefa ediyorlardı. Düşünebiliyor musunuz: Çölde ateş yakıyor, çıplak sırtını ateşin üstüne yatırıyor müslümanın... Nasıl işkence yaptıklarını anlayabiliyor musunuz?..

Sığırın ıslak derisini alıyor, ıslak ıslak rulo halinde çıplak vücuduna sarıyor, sonra güneşte kurutuyor. Rulo demeyelim de dürüm diyelim...

Yabancı kelime kullanmayacağız. Burada kâğıt göndermiş kardeşimiz. Kurduğumuz televizyona Ak-Televizyon demişiz, Ak adını vermişiz zaten, adı tamam... Aşağısındaki televizyon sözüne kızıyorum ben. *Televizyon* sözünün Türkçe bir karşılığını bulalım diye bir yarışma açtım; herkes isim yağıdırıyor: “Televizyonumuzun adı şu olsun!” diyor.

Televizyonumuzun adı Ak-Televizyon, ak zâten; adı aklanmış, tamamlanmış. Sen altındaki televizyon sözünün Türkçe karşılığını bul!..

Ne demek istiyoruz: Yabancı kelimeler girmiş dilimize... Yabancı adetler girmiş içimize... Yabancı fikirler girmiş kafamıza... Kâfirce, zalimce, düşmanca hareket eden insanların her şeyini kontrolsüz almış bizden öncekiler... Veya bazıları kasden sokmuş, sokuşturmuş, tikiştirmiş, mahsustan yapmış... Veya gayr-i ihtiyârî yapmış.

Adam Amerika’da tahsil görmüş de ne yapsın, bir kelimeyi kekeliyor, kekeliyor, karşılığını bulamıyor, öyle deyiveriyor. Ne yapsın, konuşacak, derdini meramını anlatacak, Türkçe karşılığı aklına gelmiyor. Hadi biz hüsnüzan edelim, bundan diyelim. Yani, yabancı tahsil yaptığından, Türkçelerini hatırlayamadığından, yabancı kelimeler girmiş.

Birbirleriyle konuşurlarken:

“—Bu meseleyi ekonomi bazında mütalaa

edersek şöyle olur.”

Ne demek istiyor bu şimdi?.. *Ekonomi* ne demek, iktisat demek... İktisadı biliyorduk, niye ekonomiyi soktun?.. *Baz* ne demek, temel demek... Yâni iktisat açısından, iktisat temelinden incelersek demek... Niye temel varken bazı kullanıyorsun? Türkçesini niye kullanmıyorsun?..

Bu bir hücum... Senin dilini yok edecek, senin örfünü yok edecek, senin fikrini yok edecek... Etti zaten... Yâni büyük ölçüde tahribata uğramış bir milletiz. Kıyafetlerimiz onların kıyafeti, adetlerimiz onların adeti, evdeki eşyalarımız onların eşyası... Gardrop, komodin, konsol; bunların hiç birisi Türk eşyası değil. Bizimkinin adı dolaptı, raftı, sandıktı. Bizim olan şeylerin bizde adı var. Dışarıdan gelenlerin, takliden gelenlerin adı yok... Müzik setiymiş, bilmem neymiş... Her şey girmiş.

Şimdi biz ona karşı diyoruz ki: Her şeyin dedemizden kalma aslını, âsâr-ı atîkasını, bize ait olanını kullanalım! Televizyon demeyelim de başka bir şey diyelim, radyo demeyelim de başka bir şey diyelim diyorum; derdimi anlatamadım, isim yağıdırıyorlar.

Televizyon kelimesinin karşılığını bulacaksınız, onu kullanmayacağız. Ak Televizyon demeyeceğiz, Ak bir şey diyeceğiz.

Ben Orta Asya Türk devletlerinin lügatlarını karıştırdım, radyo için ne demişler diye. Çoğu radyoyu kullanmış da, bir tane buldum:

“–Ünalgı” demişler. Ün ses... Ses alan cihaz

mânâsına... Televizyon için de buldum, aynı ülkeden –demek ki benim gibi düşünen bir adam var orda– televizyon için de “Sınalgi” demişler. Ama *sın*’ın ne olduğunu anlayamadım, görüntü mü demek artık ona bakacağız.

Bir şey bulacağız. Bu Ak-Televizyon’un altındaki televizyon kelimesi silinecek, oraya bizim bulduğumuz kelime gelecek. Kullanmayacağız, heriflerin bir şeyini kullanmayacağız.

“–Efendim tahsil yapıyoruz mecbûren...”

Biz onlardan daha güzel tahsil yapacağız, evlatlarımızı daha güzel yetiştireceğiz. Onun için de mektepler açıyoruz, açtık. Bizim mekteplerimizde yetişenlerin, onların mekteplerinde yetişenlerden daha iyi yetiştiğini de haberlerde okuyoruz, kulağımıza geliyor. Meselâ Avustralya’da, daha başka ülkelerde, burada bunu duyduk.

Evvelallah bizim hastahanemiz daha güzel çalışır, bizim mektebimiz daha güzel öğretir, bizim radyomuz daha faydalı olur... Yapabiliriz, çünkü Allah bize vermiş. Onlara verdiği kabiliyetlerin aynısını bize vermiş, ayrıca iman kabiliyeti vermiş, iman kuvveti vermiş. Biz o iman gücüyle onlardan daha üstünüz; onlar yarım... Bir gözleri görmüyor, sadece dünyayı görüyorlar. Biz hem dünyayı, hem ahireti görüyoruz. Hem zahiri hem batını kollamağa çalışıyoruz. Dışı boyayıp da içi berbat etmek olmaz diye, içimizi de dışımızı da düzeltmeğe çalışıyoruz. Reklamda değiliz, dış görünüşte, gösterişte, alkışta değiliz. Allah sevsin diye

içimizi de düzeltmeğe çalışıyoruz. Hem dışı, hem içi, her şeyi güzel yapmağa çalışıyoruz.

Onun için biz onlardan üstünüz. Bir şeyi yaptık mı iman gücüyle daha güzel yaparız. İşte bunun bayrağını açtık biz, bunu yapmak istiyoruz, bunu yapacağız. Yaparız; çünkü adamlar onların memleketinde yaşayan kardeşlerimize hayran oluyorlar. Onlar biliyorlar, görüyorlar, ordaki kardeşlerimize hayran oluyorlar: “Yâhu siz daha güzelsiniz!” diyorlar. Onların yanına gitmiyor, bunun yanına geliyorlar.

Ben üç dört gündür İsveç'teydim. Başkalarının yanından bizim yanımıza geliyor. Neden? Elhamdü lillâh, insanın içi de dışı da güzel olursa, zâhiri de bâtını da mâmur olursa, niyeti de güzel olursa, yaptığı iş daha güzel olur. Tek taraflı gibi olmaz, kör gibi olmaz, tek gözlü gibi olmaz, tek bacaklı gibi olmaz, tek elli gibi olmaz.

Onların memleketinde bizim kardeşlerimiz iyi yetiştiği zaman, onlardan iyi oluyor. Çünkü, her şeyi bimiş oluyor. Ama onlar bizim bildiğimiz şeyleri bilmiyor, yarı bilgileri eksik. Bizim yarımız kadar, yarım adam onlar. Hatta bu yarısı olmadığı için, öbür yarımaları da bozuluyor. Bu asıl insanı insan eden mânevî tarafı olmayınca, maddî taraf da bozuluyor. Eroinman oluyor, afyonkeş oluyor, esrarkeş oluyor, sarhoş oluyor, kalleş oluyor, alçak oluyor, vefasız oluyor... vs. Neden?.. Bu mânevî yarı yok, maddî yarı da adam etmiyor.

New York'ta bir kesilmiş elektrikler; bütün

dükkânların camlarını kırmışlar birileri, yağmalamışlar. Neden?.. Elektrik yok, alârm yok, polis yok, telefon etme imkânı yok; fırsatı buldular, içlerindeki çirkef, kötü huylar icraata geçti. Görüyor musunuz, medenilik filân hepsi masal... Hepsi gaddar, hepsi zalim, hepsi can düşmanı, ırz düşmanı... Öldürüyorlar mâsum insanları, dünyanın her yerinde bunu görüyoruz. Medeniyet masal, kendilerinin reklam vasıtası...

O halde ne yapacağız: Onlara da insanlığı öğreteceğiz, o da bizim vazifemiz! Onlar da bizim Hazret-i Âdem'den kardeşlerimiz; haylazlar biraz ama, ne yapalım... Onlara da yaptıkları işlerin haram olduğunu, günah olduğunu, zararlı olduğunu, insafsızlık olduğunu, yazık olduğunu, ayıp olduğunu anlatacağız:

“—Bak onun yerine sen kendini koy; sen Amerikalı olmasaydın, sen Avrupalı, İngiliz, Fransız, Alman, Rus olmasaydın, Sırp, Ermeni olmasaydın da, şu zulmettiğin Boşnak veya Çeçen veya Afrikalı zenci veya Somalili veya Ugandalı olsaydın; kamplarda çatır çutur öldürülen birisi olsaydın ne yapardın?” diyeceğiz, merhametini uyandırmaya çalışacağız.

Bu adamlar dünyaya silah gücüyle, iktisat gücüyle, alet gücüyle hakim olduğundan, her yerde menfaatlerini güdüyorlar. Bak bu Orta Afrika'daki katliamların arkasında İngilizler var, Fransızlar var... Neden?.. Bütün silahları onlardan almışlar, onlar vermiş. Ya silah ticareti yapıyor, ya da silahı bizzat verip bu tarafı öbür tarafa saldırtıyor. Yâni medeniyetsiz, yâni insafsız, yâni kalleş, yâni fazîletsiz... Bu, gün

gibi âşikâr... Geçip de bizim karşımıza insan haklarından filân boş yere bahsetmesinler.

Bunlar nasıl olur?.. Çalışmakla olur. Sen de derdini, fikrini, ilmini, edebini, irfanını anlatabilmelisin. Bu nasıl olacak?.. İşte çalışacağız, çabalayacağız, uğraşacağız; elbirliğiyle, gönül birliğiyle hepimiz çalışacağız. Çalıştığımız zaman olacak inşaallah!..

Kıymetini bilmezse, ashaba söğerse bir insan, Peygamber Efendimiz ihtar ediyor: “Bak Allah’ın lânetine uğrarsınız,

çarpılırsınız, başınız derde girer, ahiretiniz mahv olur. Dünyada da belânızı bulursunuz, ahirette de cezanızı çekersiniz.” demek de olabilir; “Onlara lânet olsun!” demek de olur.

Ama Peygamber Efendimiz beddua etmedi. Kendisine ashabı gelip, “Bize işkence edenlere beddua et yâ Rasûlallah, Allah onları kahretsin!” deyince, “Yok; ben lânet edici bir peygamber olarak gönderilmedim. Yâ Rabbi benim kavmim bilmiyor, cahilliklerinden yapıyorlar, sen bunları affet, sen bunlara hidayet ver!” dedi.

Şimdi 1400 yıl geçti aradan, bu devirde ashab kalmadı. Kaç asır geçti, derelerin altından ne kadar sular geçti, ne günler gördü bu köhne dünya, hâlâ ashab’ın bazısının aleyhinde atıp tutan insanlar var... Hâlâ...

İmam-ı A’zam Efendimiz demiş ki: “Biz onların zamanında yaşamadık, kılıçlarımızı onların kanlarına bulamadık, onların kanını döküp de günaha girmedik, kötü işler yapmadık, onlardan

o kadar sonra yaşamışız; bâri dilimizi onların aleyhinde kullanmayalım, kötü söz söyleyerek dilimizi kana bulamayalım!” demiş, çok güzel.

Şu sahabi ile bu sahabi karşı karşıya gelmişler. O zamanda yaşasaydık birisini tutacaktık belki, çarpışacaktık. Ama şimdi aradan asırlar geçmiş, tarihî olay olarak bakıyoruz; şimdi aleyhlerinde konuşup da kendimizi tehlikeye sokmayalım, günaha girmeyelim, dilimiz dedikodu ile kirlenmemiş olsun.

–Kimler yapıyor hocam, rümuşlu konuşma, benim aklım öyle dolambaçlı lafları anlamaz, açıkça söyle!

Kimisi Peygamber Efendimiz’in ashabından olan kimseye açıkça, “Allah’ın lâneti üzerine olsun!” diyor. Yâhu, Peygamber Efendimiz’in ashabından; bak Peygamber Eendimiz de aleyhinde konuşma diyor. İsmen düşmanlığı şimdi sürdürüyor. Bitti artık yâhu, o devirler geçti, Peygamber SAS’in asrı üzerinden ondört asır geçti; şimdi müslümanlar kardeş... Kur’an’da ayet-i kerime var:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

(حجرات: ۱۰)

(*Innemel-mü’minûne ihvetün*) “Mü’minler ancak kardeştir.” (Hucurat, 49/10)

Kardeşliğini yap, ayrılığı gayrılığı bırak şimdi!.. Sünnîlik, Şîîlik, Alevîlik, Ca’ferîlik... vs. Bırak şimdi, Kur’an-ı Kerim’e sımsıkı sarıl! Allah’ın yolunda, Allah’ın rızasını kazanacak şekilde

ömür geçirmeğe bak!..

b. Hocamız'dan Birkaç Hatıra

Şimdi bakın, Hocamız Mehmed Zâhid Kotku (Rh.A), binlerce kerametlerini herkesin gördüğü, onunla tanışan herkesin hakkında az çok bir tatlı hatırası olan bir insan, evliyâ... Som altın gibi hakîkî evliyâ...

Güneydoğu Anadolu'dan Şeyh Ziyâ diye birisi gelmiş idi benim yanıma Gölcük'te... Musafaha ettik, hattâ elimi öpmeye kalktı mübarek adam... Allah rahmet eylesin, öldü. Yaşlı, ben yaşça küçüğüm ondan, elimi öpmeğe kalktı:

“—Senin şeyhin Mehmed Zâhid Efendi'yi de ziyaret etmiştim.”

dedi. Muhabbetim, saygım, hürmetim çoktur demek istedi. “Vallah ki ilk görüşmemde iki kerametini görmüşüm.” dedi.

Karşı odaya girdiği zaman, Hocamız şöyle duruyormuş, bir bakmış kapıdan birisi geliyor. Yeni bir insan, ilk defa geliyor. Bir bakmış:

“—Ooo, hoş geldiniz, mâşâallah mâşâallah! Hem şeyh, hem de seyyid... Buyurun!” demiş.

Yâ bunun alnında yaftası yok, göğsünde yazısı yok... Adamın alnında ben şeyhim, ben seyyidim diye yazısı yok ki... Yok ama Hocamız şöyle bir bakmış; “Ooo, mâşâallah, hoş geldiniz! Hem şeyh, hem seyyid...” demiş.

İkisi de güzel. *Seyyid*, Peygamber Efendimiz'in evlâdından, sülâle-i tâhireden... *Tâhire* ne demek, temiz demek... Ne kadar güzel! Bir de

şeyh, yâni irşad hizmeti yapıyor, halkı Allah'ın yoluna çekme çalışması yapıyor. Bakmış, iki güzel vasfı var; “Hem şeyh, hem seyyid...” demiş.

Burda bizim profesör arkadaşlar var, “Kerametlerini yazsak binlerce olur.” diyorlar.

Bunları niye anlatıyorum: Birisi caddeden bakına bakına gelmiş, sormuş:

“–Bu ne camisi?”

“–İskenderpaşa Camisi...”

“–Haa...” demiş, girmiş içeri. Ondan sonra sormuş:

“–Bu caminin imamı nerede?..”

“–Mehmed Zâhid Efendi, işte orada...”

Gitmiş yanına... Öyle adres arayarak geliyor. Adresi nerden almış? Rüyadan... Rüyasında demişler ki:

“–İskenderpaşa Camii'ne gideceksin. Caminin imamı Mehmed Zâhid Efendi kutbü'l-aktâbdır. Gideceksin, ondan ders alacaksın!” demişler.

İnsan hakîkî evliyâ olunca, Allah'ın sevgili kulu olunca böyle oluyor bu işler...

Hocamız şurada otururken söylemişti: Dünyada her şey boş...

“–Mühendislik ahirette geçer mi? Cennette köşk mü inşâ edeceksin, makinaları mı tamir edeceksin?”

“–Mühendislik geçmez.”

“–Doktorluk geçer mi?”

“—Geçmez. Cennette hasta olmak yok ki...”

“—Tüccarlık geçer mi, başkanlık geçer mi, bakanlık geçer mi?”

“—Hiçbir şey geçmez. Bunların hepsi boş!” demiş Hocamız. “Ticaret de boş, zenginlik de boş, mevkî de boş, makam da boş... Bütün mesele Allah’ın sevgili kulu olabilmek...” demiş.

Bu dünyada asıl mesele nedir? Hepimizin asıl meselesi, asıl işimiz, asıl derdimiz, asıl gayemiz, asıl aramız, yapmamız, etmemiz gereken iş nedir: Allah’ın sevgisini kazanmaktır.

Acaba bu sözü sadece Hocamız mı söylemiş? Hani olur ya reklam için, kendisini hoş göstermek için insanlar güzel şeyleri ortaya atarlar, hoşgörü derler. Şimdi televizyonlarda, reklamlarda çok geçiyor: İslâm hoşgörü dini imiş...

c. İslâm Her Şeyi Hoş Görmez

İslâm hoşgörü dini değildir. İslâm her şeyi hoş görmez. Aptal değil ki müslümanlar... Hırsızlık hoş görülür mü, arsızlık hoş görülür mü, yüzüzlük hoş görülür mü, riyâkârlık hoş görülür mü, ihlâssızlık hoş görülür mü, kibirlilik hoş görülür mü? Kötü şeyler hoş görülmez.

Adamlar, “İslâm hoşgörü dinidir.” deyip, “Benim edepsizliklerime karışma!” demek istiyor. Müslümanları pasifize etmek istiyor. Çalışmasın, çabalamasın, uğraşmasın, kimseye karışmasın istiyor. Açık açık gezecek, bikini ile, yokini ile denize girecek, ayyaş içkisini içecek, kumarbaz kumarını oynayacak, bütün eğlence çarkları dönecek, İslâm hoşgörü dini olduğundan

müslümanlar hiç bunlara karışmayacak...

Afyon yutturmağa çalışıyorlar, İslâm müsamaha dini filân değildir. İslâm hakkı tutup kaldırmak dinidir, haktan yana olmak dinidir, batılla mücadele vermek dinidir! Küfürle, şirkle, batılla, yanlışla, günahla, haramla, haksızlıkla, zulümle mücadeledir İslâm!..

Zaten bazıları da oradan kötülemiyor mu? Bazıları da;

“—İslâm mücadele dinidir.” diyor.

E kardeşim, gel bakalım, sen “İslâm müsamaha dinidir.” dedin, ötekisi de “İslâm savaş dinidir.” diyor; hangisi doğru?

Savaş dini doğru... İslâm’da insanın kendi nefsiyle savaş var, kötülüklerle savaş var, kâfirlerle savaş var, şeytanla savaş var...

Almanya’da bir levhaya tabanca şeklinde, pistol şeklinde besmele yazmışlar, duvara asmışlar. Alman makamları gelmiş;

“—Siz buraya silah resmi asmışsınız, savaş telkini yapıyorsunuz.” demişler, ceza yazmışlar.

Hiç hakları yok! Çünkü, onların tâbi olduğu hristiyanlıkta da şeytanla savaş var. Bu besmele şeytanla savaş, nefisle savaş, günahla savaş, haramla savaş... Ama ondan ceza yazmışlar, bizimkiler de kendilerini savunamamış. Cahil oldu mu savunamaz. Cahilin kafasına vururlar, ağzından lokmasını alırlar. Neden? Cahil... Cahillik kadar büyük ayıp olmaz. Akli başında olsa, savunacak kendisini...

İslâm savaş dini diyenlere diyecek ki:

“—Siz yüzyıllarca Haçlı Seferleri yapıp ne diye geldiniz İngilterelerden, Fransalardan Ortadoğu’ya... Siz barış diniydiniz de niye geldiniz buralara?”

Müslüman çocukları pişirmişler, yemişler de, komutan demiş ki:

“—Bayağı da tatlı oluyor insan eti!” demiş.

Papaz yazıyor hatıralarında, günlüğünde yazıyor. Bizim bu Anadolu’da müslüman çocuklarını körpe körpe yemişler, bayağı da tatlı oluyor demişler. O savaflara iştirak etmiş papaz yazıyor, ben söylemiyorum.

“—Niye böyle yaptınız?” diyeceksin. Yâni gözünü açacaksın, hakîkati kendin arayıp bulacaksın.

“—İslâm demokrasi dini mi?”

İslâm demokrasi de değildir. Demokraside herkese hürriyet var, İslâm’da herkese hürriyet yoktur. Kötülüğe hürriyet yoktur. Meselâ içki yasaktır. Demokraside içki serbest... İmâli de serbest, satması da serbest, sunması da serbest, içmesi de serbest...

İslâm’da serbest mi? Yasak... Demek ki öyle demokrasi memokrasi yok, İslâm’da demokrasiden daha güzel şeyler var...

Demokrasi onların uydurduğu bir şey... Orada birbirleriyle çarpışmışlar çarpışmışlar, anlaşma yapmışlar, denge kurmuşlar. Demokrasi onların denge rejimidir. Dindarla masonlar arasında, dinsizler arasında, komünistler arasında denge düzenidir. Yâni, kimse kimseye karışmasın, işimiz yürüsün diye.

İslâm öyle değildir. İslâm yüksek fikirlidir, mefkûrecidir, en güzel olanı yapmağa çalışır. Yâni mevcudu kabullenmez, en güzeli yapmağa çalışır.

Bunları anlatamıyoruz, anlamıyorlar, dinlemiyorlar.

Konuşanlar da gerçeği söylemiyorlar. Ya utanıyor, ya korkuyor; karşı taraf hücum edince: “—Tamam tamam, ben sizin fikrinize aynen iştirak ediyorum!” diyor.

Dur yâ sen müslümansın, onların fikrine nasıl iştirak ediyorsun? Onlar gayr-i İslâmî şeyi savunuyor. Kalabalığı görünce, “Tamam ben de sizin gibi düşünüyorum!” diyor, bir çuval inciri berbad ediyor. Sen onlar gibi olur musun yâ?.. “Ben sizden farklıyım arkadaş!” diyeceksin.

Bak sakalın var, kıyafetin başka, sarığın var... Ben hocayım diye başıma sarık sarmışım, başkaları da başlarına başka sarık sarmışlar. Neden?.. “İslâm’da sarıkla kılınan namaz, sarıksız kılınan namazdan yetmiş kat daha sevaplıdır.” diye rivayetler var, o rivayetlere dayanarak öyle yapıyor.

Kimisi namaza durduğu zaman dişlerini misvaklıyor. Neden? Misvakle kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan daha sevaplı olduğu için...

Bugünlerde biz oruç tutuyoruz. Oruç tuttuğumuzdan vücudumuzda yakıt kalmadı, üşüyoruz. Yakıt yok, az yemek yedik, kalorifer yakıtı bitti. Herkes yiyip semirirken, yanakları kırmızı kırmızı olurken, gezecek, eğlenecek

yer ararken, neden yapıyoruz biz bunu? Allah emretti diye yapıyoruz, nefsi terbiye etmek için yapıyoruz.

Aklınızı başınıza toplayın, birisine yaranacağım diye İslâm'dan kopmayın! Kur'an okuyun, Peygamber Efendimiz'in hadislerini okuyun, aklınızı başınıza toplayın! Ona buna kapılmayın, birilerinin hazırladıkları havalara girmeyin!

Ayet-i kerimede buyruluyor ki:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

(آل عمران: ۱۱۰)

(Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâsi)
“Siz tüm insanlar için bir örnek olarak ortaya konulmuş, çıkartılmış en hayırlı ümmetsiniz.
(Te'mürûne bi'l-ma'rûfi ve tenhevne ani'l-münker) Emr-i ma'ruf yaparsınız, nehy-i münker eylersiniz.” (Âl-i İmran, 3/110)

Biz görevli bir ümmetiz, bizim görevimiz var. Allah bize, bu ümmete, hepimize görev vermiş. Emr-i ma'ruf yaparız, nehy-i münker eyleriz. Dünyanın neresinde zulüm olsa, karşı çıkarız; dünyanın neresinde mazlum varsa, yardımına koşarız. Dünyanın neresinde zalim varsa, onun karşısındayız.

Rahmetli Mehmed Akif:

Zâlimin hasmıyım amma severim mazlumunu,
İrticânın sizin lisanınızda mânâsı bu mu?..

“Ben mazlum severim, zalime düşmanım; irticâ dediğiniz bu mu?” diyor.

Tamam ben mürteciyim!.. Neden: Zalimin karşısındayım; Amerika'nın her dediğine evet demem, Avrupa'nın her dediğine evet demem, Yahudinin her dediğine evet demem, büyük gazetelerin her dediğine evet demem, büyük televizyon kanallarının her dediğine evet demem... Neden?.. Zalimin hasmıyım da ondan, mazlum severim de ondan...

Bizim vazifemiz var, Allah vermiş bu vazifeyi... Allah diyor ki:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

(آل عمران: ١١٠)

(*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâs*) “Halk için, insanlar için ortaya çıkartılmış, özel olarak imal edilmiş bir ümmetsiniz siz!” (Âl-i İmran, 3/110) diyor Allah sizlere ve bizlere... Bırakın başka şeyleri, ayet okuyun!

Kimisi kasılmış kenarda, kravat takmış, sinekkaydı tıraş olmuş, kasılmış, diyor ki:

“—Ben Kur'an'dan başka bir şey tanımam!”

Yalancı, alçak, yalan söylüyorsun! Kur'an-ı Kerim'de bizim söylediğimiz her şey var... Sen onları yapmıyorsun, sen Kur'an'a da tâbi değilsin

“—Ben hadis kabul etmem!”

E Kur'an-ı Kerim'de Allah, Rasûlüllah'a tâbi olmayı emrediyor.

Onun için İslâm, en güzel nizamdır. Demokrasi filân aşağıda kalır. Mutlakıyet, meşrutiyet, demokrasi, cumhuriyet, kraliyet... hepsi insanoğlunun koyduğu sistemler; İslâm en güzel nizam!.. Neden?.. İslâm'da insanlara her yönden emirler yağıyor; dıştan da, içten de; kalbine, niyetine de, aklına, kafasına da... Dış hareketlerini de düzenliyor, içini de düzenliyor.

Biz bu orucu niçin tutuyoruz?.. Nefsi ıslah etmek, irademize hakim olmak, ahlâkımızı güzelleştirmek için tutuyoruz.

Rahmetli anacığımın çok sevdiği bir *Mecmaü'l-Âdâb* kitabı var... Çarşambalı Seyyid Hulûsî Efendi diye bir eski Osmanlı alimi yazmış; nur içinde yatsın... Orda orucun âdâbını okuyordum, diyor ki:

“—Orucun âdâbından birisi niyet ederken: ‘Yâ Rabbi senin rızan için oruç tutmağa niyet ettim, nefsimi ıslaha da niyet ettim.’ diyeceksin.”

“—Var mı içinizde böyle niyet edip de bugün oruca başlamış olan?.. Parmağını kaldırsın, ayağa kalksın da görelim şöyle boyunu posunu!..”

Hiç nefsi ıslah etmek düşünmüyor. Diyor ki:

“—Akşama kadar yemem içmem, öğleden sonra da uyurum. Aç dururum, susuz dururum, sevabı cebime koyarım giderim!”

O uykuya oruç tutturuyor. Allah ıslah etsin...

Oruçtan maksat, nefsi ıslah etmektir. Olgun insan olacaksınız, ahlâklı insan olacaksınız... Nefsine uymayan, şeytana uymayan, kötülük yapma-

yan; tatlı da olsa, cazib de olsa, allı pullu, dal-
lı güllü de olsa kötülüğün yanına yanaşmayan;
zahmetli, meşakkatli de olsa doğru işi yapan
insan olacaksınız... İradeni kullanacaksınız, nâhoş
bile olsa doğruyu yapacaksınız, çok hoş bile olsa
eğriyi yapmayacaksınız... Tutacaksınız kendini.

Bu bir idman... Bir ay nefsimize idman yaptırıyoruz:

“—Bak, su bile içirtmiyorum sana, yemek bile yedirtmiyorum; tutabiliyorsun kendini... Bunu tutabildiğin gibi gazabını da tut, dilini de tut, kafanı da tut, kötülüklerden kendini alıkoy!” diyeceğiz.

Dilini tutamıyor, sinirlerine hakim olamıyor; olmaz.

Orucun bir âdâbı da neymiş:

“—Nefsimi de ıslah etmeye niyet ettim yâ Rabbi! Ben akşama kadar nefsimle de cihad edeceğim.” demekmiş.

Hay Allah razı olsun, şu Çarşamba müftüsü Seyyid Hulûsî Efendi'den... Allahu a'lem yine tarikatla, dervişlikle ilgisi varmış ki, böyle diyebilmiş. Herkes diyemez bu lafları... Müftüler bile diyemez, başkanlar bile diyemez. Bunu demek için, çok doğru sözlü olmak lâzım! Öyle rüzgâr gülü gibi, kuyruklu pervane gibi, rüzgâr ne taraftan eserse o tarafa dönüyor; öyle olmaz! Hakkı söylemek lâzım, haktan dönmemek lâzım!

Fıkrası var:

Nakşî bir derviş ile Mevlevî derviş karşılaşmışlar.

Nakşî derviş Mevlevî dervişe sormuş:

“–Siz ne yaparsınız?” diye.

Mevlevî:

“–Biz Allah der, döneriz.” demiş.

“–Ya siz ne yaparsınız?” diye o da Nakşî’ye sormuş.

Nakşî de:

“–Biz de Allah der dururuz.” demiş.

Sabit kadem olmak, yâni hak yolda durmak lâzım!..

Onun için, söğmeyeceğiz, kavgayı gürültüyü bırakacağız, eski düşmanlıkları bu asra taşımayacağız dedik. Başka ne ders çıkıyor bu hadis-i şeriften:

İnsanların arasında öyle edepsiz, haddini bilmez insanlar var ki, öyleleri var ki Peygamber Efendimiz’in ashabına bile söğmüşler. O çıkmıyor mu, birazcık düşününce onu da anlamıyor muyuz? Yâ, bu halkın arasında amma insanlar varmış yâ, hiç mi akılları yoktu bunların, ashab-ı kirama söğmüşler... Allah Allah!..

Yâ Rabbi, sen bizi kötü huylara düşürme!.. Yâ Rabbi sen bizi edebden mahrum etme, güzel huylara sahib eyle, kötü huylara bulaştırma yâ Rabbi!..

Ankara’da bizim tanıdığımız bir hoca var, ağır toplardan... Demişti ki:

“–Hocam hocam, sen bu halkın yaptığını çok görme, bunlar Peygambere bile laf söylemişler.”

dedi.

Şair dememişler mi, kâhin dememişler mi
Peygamber-i Zîşânımıza...

“—Hattâ hattâ Allah’a söğenler var!” dedi.

Allah’a karşı gelenler yok mu, söğenler yok
mu?...

Demek ki olabiliyor. Yaradan’a yamuk bakıyor,
Peygamber-i Zîşânımız’a dil uzatılıyor, Ashab-ı
kirâma çatıyor, evliyâullaha çatıyor.

Hayatta en mühim iş nedir: Allah’ın sevgili
kulu olmaktır. Biz bunu an’anevî olarak,
ecdâdımızdan, silsilemizden, şeyhlerimizden,
mürşidlerimizden almışız da ne diyoruz:

إِلٰهِي أَنْتَ مَقْصُودِي وَرِضَاكَ مَطْلُوبِي

(*İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*) Rozet
yapmışız, levha yapmışız, duvara asmışız, yaka-
mıza takmışız: “Yâ Rabbi benim gayem senin rı-
zanı kazanmak; senin râzı olmadığın bir işte ben
yokum. Senin rızanı istiyorum, seni istiyorum!”
diyoruz. Gaye bu olunca, insanın her hareketini
Allah’ın hoşuna gidecek şekilde yapmağa çalış-
ması lâzım, edepsizlik yapmaması lâzım!

Sen bu dünyada laf kalabalığı yapabilirsin...
Sen bu dünyada mevkii, makamı buldun,
İslâm düşmanlarının dolduruşuna geldin;
ona buna söğebilirsin, sayabilirsin, ileri geri
konuşabilirsin... Amma bir de bunun ahireti var!
Bu dünya hayatı fâni, gelir geçer. Peygamberlere
karşı çıkanlar da öldü, Allah’a iman etmeyenler

de öldü... Nemrutlar, Firavunlar, Hamanlar... neler gördü bu köhne dünya sahnesi, hepsi gitti. Sahabe-i kirâma karşı çıkanlar olduğu gibi, evliyâullahâ söğenler de oldu, oluyor.

Son günlerde de en güncel mevzulardan biri... Ramazan'da hiç başka mevzu yokmuş gibi, amma başardılar ha... Ramazana en ters mevzuyu, efkâr-ı umûmiyenin ortasına nasıl tıktırdılar. Ramazan'ın on beşi oldu, yarısı geçti, hâlâ devam ediyor. Şimdi onlar başlattılar; bu sefer de müftüymüş, fetvâ komisyonu başkanımı, falancaymış, filâncaymış; bunları da dolduruşa getiriyorlar, bu sefer bunlar da konuşmaya başladı. Sen hangi safta olduğuna bir baksana!.. Etrafında kimler var, kimler nereye atış yapıyor, sen kimlerle beraber nereye atıyorsun, tutuyorsun?.. Bir ona baksana, hangi saftasın? Hadis-i şerifte buyrulmuş ki:²

مَنْ كَثَرَ سَوَادَ قَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

(الدیلمی عن ابن مسعود)

(*Men kessere sevâde kavmin, fehüve minhüm*)
“Kim bir grubun yaptığı gibi işler yaparsa, onların arasındaysa, onların kalabalıklığını arttırıyorsa, onlardan sayılır.”

Sen gel Türkiye’de, müslüman mahallesinde salyangoz satmaya kalk; müslümanlara karşı Avrupalıların, hristiyanların, gayrimüslimlerin,

² Deylemî. *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.519, no:5621; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.36, no:24735; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1585, no:2588; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.345, no:23699; RE. 441/4.

yahudilerin, dinsizlerin, masonların, bilmem kimlerin kanaatlerini burada yaymağa çalış...

Bakın şunu söylüyorum: Fransa'da bir insanın mason olması normal olabilir. Neden?.. Hristiyanlığın mümessillerinin yanlış hareketlerinden dolayı, onun karşısında öyle olabilir.

Burada olunmaz. Burada hristiyanlık yok, ahir zaman Peygamberinin hak dini olan İslâm var burda!.. Burda Fransa'daki tavır sökmez, yanlış olur, uymaz. Bilmem anlaşılabilir mi?.. takliden aynı şeyi burda yaparsan, yanlış iş yaparsın. Burdaki din hak din, burda İslâm var!.. İslâm'ın özü takvâ!.. Takvânın özü ihlâs... Bunların hepsinin hedefi Allah'ın rızasını kazanmak... Bir insan Allah'ın rızasını kazanmazsa, Peygamber Efendimiz'in zamanında bile yaşamış olsa bile kâfir gidebiliyor, cehennemlik olabiliyor.

Nitekim, Peygamber Efendimiz'in hizmetinde bulunan, etrafında bulunan, namaz kılan birisi öldü; "O cehennemliktir!" dedi Peygamber Efendimiz. Eşyasını aradılar ganimetten alınmış küçük bir parça buldular. Ganimet malını çalmaya gulul deniyor; o çıktı. Peygamber Efendimiz'in zamanında, onun yanında iken ne duruma düştü insan...

Ne imiş işin aslı esası?.. İhlâsmış, iyi niyetmiş, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışmış. Allah'ın rızasını kazanmazsa, unvanlar, şekiller para etmez!..

Niyâzî-yi Mısrî kaç asır önce söylemiyor mu:

Dervişlik olaydı tac ile hırka,

Ben dahi alırdım otuza kırka...

Dervişlik para ile alınacak bir şey olsaydı, sarık almak gibi, cübbe almak şeklinde olsaydı, ben de üç aşağı, beş yukarı pazarlık yapardım, ben de alırdım o zaman.

“—Pekiye parayla alınmıyor da nasıl oluyor bu?”

Allah yolunda ibadet ederek, nefisle cihad ederek, kalbini temiz tutarak, ahlâkı güzelleştirerek, Allah'ın sevdiği işleri yaparak oluyor. Yâni insanların doğrudan doğruya şeklinin bir kıymeti yok... Şekil de önemli ama, için güzel olması lâzım!..

Karpuzun dışı güzel olur da içi ekşimiş olursa olur mu?.. Olmaz. Elmanın içi çürük olursa olur mu? Olmaz. Sağlam diye bir karpuz alıyorsun, bıçağı vurduğun zaman bakıyorsun ki ekşimiş, zehir... Biraz alsan zehirlenirsin. Dışı güzel, içi bozuk; dışı müslüman içi kâfir, içi münafık; olmaz!..

Tarikat, tasavvuf nedir: İçi ekşitmemektir, içi güzelleştirmektir. Millet boyna bunun karşısına çıkıyor. Neden çıkıyor, sebepleri var, araştırmak lâzım! Herkesin düşmanlığının bir sebebi var. Hoca niye düşman, müftü niye düşman, başkan niye düşman, fetva komisyonu başkanı niye düşman, gazeteci niye düşman, İngiliz niye düşman, Yahudi niye düşman?.. Çeşit çeşit, hepsinin sebebi vardır, araştırmak lâzım!..

Amma, İslâm'ın özünde ahlak var, ahlâkın temeli iyi niyet... Bunlar sağlanmadığı zaman insanın dışının, şeklinin kıymeti olmuyor. İş sakalla bitmiyor, tesbihle bitmiyor, cübbeyle

sarıkla bitmiyor; Allah'ın sevdiği kul olmak lâzım geliyor.

Hocamız demiş işte, “Her şey boş...” demiş. Hattâ ne söylüyor, sağlam insan korkmaz söyler:

“—Şeyhlik de boş...” demiş. “Zenginlik, mevki, makam, her şey boş, şeyhlik de boş; ancak vazifeli olmak müstesnâ...” demiş.

Nasıl söylüyor söyleyeceği sözü, nasıl hakîkisini, taklidini ayırt ediyor. Bütün mesele Allah'ın rızasını kazanmak...

Allah'ın rızasını kazanmak için, Allah aşkına elinizi vicdanınıza

koyun da söyleyin:

“—Bir öğretmene ihtiyaç var mı yok mu?”

Var yâhu... Peygamber Efendimiz niye geldi insanların arasına?.. Allah Kur'an'ı indirseydi, herkes okusaydı; niye geldi Peygamber Efendimiz?.. Öğretmek için geldi.

Tarikat nedir?.. Peygamber SAS Efendimizin sahabesine öğrettiği gibi, alimin isteklilere İslâm'ı öğretmesi... Yâni Peygamber Efendimiz'in zamanında yaptığı işi yapmak... Sen bunun karşısına nasıl çıkıyorsun, ne hakla çıkıyorsun, ne mantıkla çıkıyorsun, hangi ilimle çıkıyorsun?.. Akıl almaz yâni...

“—Hocanız ölsün!”

Yâhu sendeki bu hoca düşmanlığı niye?.. Sende Peygamber düşmanlığı da mı var yoksa?..

“—Allah'la kulun arasına girilmez.”

Yâhu, hristiyanlık değil bu, İslâm'da böyle bir şey yok... Türkiye'de böyle bir şey yok...

Peygamber Efendimiz kulla Allah arasına girmiyor, kulu Allah'a götürüyor. Şeyh kulla Allah arasına girmiyor, kullara Allah'ı sevdireyor.

d. Şeyhler Kullara Allah'ı Sevdirebilir

Kullara Allah'ı sevdirmek hadis-i şerifte geçer.

“—Benim en çok sevdiğim insanlar, kullarıma beni sevdirenlerdir.” diyor Allah...

Yâni anlatacağın, kullar Allah'ı sevecek. Bu güzel...

Müzekkin-Nüfûs'ta Eşrefoğlu Rûmî Hazretleri diyor ki: Şeyhin iki vazifesi var:

1. “Kullara Allah'ı sevdirmek...”

Tamam, anladık. Anlatırsın, anlar; “Rahmandır, rahîmdir, cömerttir, lütfu çoktur, affedicidir.” dersin, kullar da sever. Anlatırsın, imanı öğrenir.

2. “Allah'a kulları sevdirmek...”

Bu nasıl olacak? Allah'a kulları sevdirmek, kulları Peygamber Efendimiz'e uydurmakla, Peygamber Efendimiz'in sünnetine tabî

kılmakla olur. Neden diyor, ayeti getiriyor arkasından:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحِبُّكُمْ اللَّهُ

(آل عمران: ۳۱)

(Kul in küntüm tuhibbûna'llàhe fettebiünî

yuhbibkümu'llàh) “O iddiacılara, palavracılara söyle, Allah’ı seviyorlarsa, sana tabi olsunlar; o zaman Allah da onları sever.” (Âl-i İmran, 3/31)

Kimmiş o palavracılar?.. Ehl-i kitap, hristiyan ve yahudiler... Peygamber Efendimiz’in zamanında Peygamber Efendimiz’e inanmıyorlar, tâbi olmuyorlar;

نَحْنُ أَوْلَادُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ

(المائدة: ١٨)

(*Nahnü ebnâu'llâhi ve ehibbâühû*) “Biz Allah’ın oğullarıyız, Allah’ın sevgilileriyiz.” (Mâide, 5/18) diyorlar. Yâni müslüman olmuyorlar.

Halbuki dinlerinin devri geçti, Allah yeni peygamber gönderdi. Mûsâ AS’dan sonra, İsâ AS’dan sonra, onların da müjdelediği ahir zaman peygamberi geldi; ona uyacaklar. Diyorlar ki:

“—Biz Allah’ın sevgili kullarıyız, doğru yoldayız; uymayız.”

Allah ayet indiriyor onlara:

“—Eğer siz Allah’ı seviyorsanız, Muhammed-i Mustafâ’ya tabi olun! Allah sizi o zaman sever.” diyor.

Biz de buradan dersimizi alıyoruz. Demek ki, Allah’ın sevgisini kazanmanın yolu ne imiş: Rasûlüllah’ın yolunda yürümekmiş. Pekiyi benim bu okuduğum kitap ne? Peygamber Efendimiz’in hadis kitabı bu! Biz başka bir şey yapıyor muyuz, ne yapıyoruz burada?

O kadar aptal düşmanlarımız var ki, ezer geçeriz

evvelallah... Televizyonlarda seyrediyorum, gülüyorum, üzülüyorum. Yalancı alçak diyor ki: “—Şeyhlerin ilk işi müridin malını almaktır, ver bakalım malının hepsini der.” diyor.

Allah aşkına söyleyin, böyle bir şey var mı, doğru mu bu?.. Yalan!.. Utanmıyor, yayınlıyor bunu; Radyo Televizyon Üst Kurulu da onu kapatmıyor.

Mevlânâ öyle mi yapmış, Yunus öyle mi yapmış?.. Yunus ne diyor, bak:

Ele geleni yersin,

Dile geleni dersin, Böyle dervişlik dursun, Sen derviş olamazsın!

Ele geleni, gelse bile kabul etmiyor. Neden?.. Haram mı, helâl mi diye düşündüğü için...

Hocamız'a bir file getirmişler hediye... Biz sizden hediye filân istemiyoruz, ama hediyeleşmek İslâm'da var... İhtiyacımız da yok, Allah beni müstağni kılmış. Ben kendim zekât veriyorum sağa sola, fakir fukarayı kendim arıyorum. Hediyeye de ihtiyacımız yok. Ama müslümanlar arasında hediyeleşme var, Peygamber Efendimiz'in de yaptığı bir şey...

Hocamıza bir file meyva getirmişler, kapıya koymuşlar. Hocamızın hizmetinde bulunmuş Naime Hanım anlatıyor. Hocamız bakıyormuş, başını sallıyormuş. Demiş ki:

“—Naime kızım, şu torbanın içi yılan çıyan dolu... Evlâdım at bunu dışarı!”

Halbuki elma armut var, meyva var... Neden

yılan çıyan diyor: Haram paradan alındığı için...
Onu görüyor mânevî olarak.

Demiş ki:

“—Biz gelenlere onların lâıyk olduğu muameleyi yapsak, bir daha hiç gelmez. Bu kadına Şimdi, ‘Senin getirdiğin haramdır.’ desek, darılır, gelmez. Halbuki darılmadan İslâm’ı anlatmaya çalışıyoruz.” demiş.

Şimdi ben İsveç’e gittim. Üç dört gün konuştum. Sonradan hepsi dediler ki:

“—Yâ biz hepharam işliyormuşuz, günah taymışız, tevbe edelim!” dediler. İlk başta söylesem hepsi kaçardı. Yavaş yavaş fırını yaktık, ısındı, aşlar pişti, birbirimizi tanıdık; ondan sonra hatasını söyledik, anladı, düzeltecek. İçki satıyorlarmış da; “—Biz haram işliyormuşuz, halimiz ne olacak?” dediler. “—Tabii, düzeltmek lâzım!” dedim. Bütün bunları nereden açtık? Bir hadisle bir ders bitti, hasbunallah... Zaman da rüzgâr gibi geçiyor.

e. Evliyâya Söğmeyin!

Peygamber Efendimiz’in ashabına söğdükleri gibi evliyâullahâ da söğenler oluyor. Görüyorsunuz, gördünüz. Vefat etmiş bir insan... Bir kere SAS Efendimiz’in hadis-i Őerifi var:

أذْكُرُوا مَوْتَكُمْ بِالْخَيْرِ

(Üzkürû mevtâküm bi’l-hayr) “Siz ölülerinizi hayırla yad ediniz!” buyuruyor.

Başka bir rivayette:³

³ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.150, no:940; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII,

أذْكُرُوا مَحَاسِنَ مَوْتَاكُمْ

(ق. عن ابن عمر)

(Üzkürû mehâsini mevtâküm) “Ölülerinizin iyiliklerini anınız!” buyuruyor. Öldü artık, hesabı Allah’a kaldı. Ona da uymuyor.

Sonra, Hocamız’ı neyle itham etmiş? Nasıl tahammül edilir, bilmiyorum. Hocamız röntgencililiği tavsiye ediyormuş(!). Röntgencilik ne demek?.. Röntgen makinasını kullanmak demek değil, bir argo tabir bu... Bir delikten, soyunan çıplakları seyretmek demek. Anahtar deliklerinden, duvar deliklerinden, bir yerlerden haram olan bir şeyi seyretmek demek...

Hocamız böyle tavsiye ediyormuş. Şeyhler hep kötüymüş, tarikatler hep kötüymüş; Mehmed Zâhid Kotku Hocamız da böyle yapıyormuş. Hiçbiriniz böyle bir tavsiye duydunuz mu Hocamız’dan?..

Bu iftirayı nereden çıkartıyor?.. Bir kitap var, *El-İbrîz* diye; çok güzel bir kitap, okumanızı tavsiye ederim. Evliyalığın nasıl bir şey olduğunu anlamak isterseniz, okuyun! Çok güzel bir kitap... Tasavvuf tarihinde çok önemli kitaplardan birisi... İzmir müftüsü Celâl Yıldırım diyor ki:

“—Ben bu kitaba aşık olduğumdan, çok sevdiğimden bu kitabı tercüme ettim.” diyor.

s.51, no:4254; Beyhaki, *Sünenü’l-Kübra*, c.IV, s.75, no:6981; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.542, no:1421; Taberânî, *Mu’cemü’l-Ke-bîr*, c.XII, s.438, no:13599; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.290, no:3020; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

İki cilt tercüme etmiş.

“—Tam tercüme bu, ötekisi yarım...” diyor.

Bizim arkadaşlar da neşretmişlerdi; o biraz seçilerek tercüme edilmiş, tamamı değilmiş.

Müftü aşık, seviyor; bu sevmiyor... Olabilir, ne yapalım, ağır söz söyleyeceğim ama olmuyor. Müftü seviyor; Diyanet ansiklopedisine baktım, ansiklopedide medhediliyor. Yâni alimlerin, müftülerin genel olarak sevdiği, kabul ettiği bir kitap... Bu herif sevmiyor. Ne yapalım, bilmem ne bilmem neden ne anlar [*Eşşek hoşaftan ne anlar?*]

Peki bu kitabın içinde ne var?.. Bu kitabın içinde şeyh efendi müridine diyor ki:

“—Dün akşam hanımınla şöyle şöyle konuştun; tamam mı?”

“—Ayy, nerden bildin; evet hocam konuştum.” diyor.

Şimdi bu diyor ki:

“—Şeyh efendinin karı ile kocanın olduğu odada ne işi vardı?..”

Keramet anlatıyor. Oraya gitmiş değil, orayı gözetlemiş değil. Allah onların konuşmalarını duyurur da, görüntülerini göstermez. “Şeyh Efendinin orada ne işi var?” diyor.

A dangalak, bu şeyh efendinin orada işi yok; ordakileri Allah buna bildiriyor. Hadis-i şerifte geçiyor ki, Allah bir kulu sevdi mi, onun gören gözü, işiten kulağı olur. Onun ne konuştuğunu bildirtir. Buna derler keramet...

O kerameti inkâr ediyor. Evliyâullah Allah bildirirse bilir. Fetva komisyonu başkanı da diyor ki:

“—Gaybı Allah’tan başkası bilmez!”

A dangalak, gaybı Allah’tan başkası bilmez ama, Allah bazılarına bildiriyor:

“—Gören gözü olurum, işiten kulağı olurum!” diyor.⁴Allah bildirirse bilir; bildirmezse bilmez.

Evliyânın kerameti hak mı, değil mi; sen onu söyle! Hak; çünkü Kur’an’da var, hadiste var... Hazret-i Ömer’in kerameti var, Hazret-i Ebû Bekir’in kerameti var; Kur’an’da Süleyman AS’ın vezirinin kerameti var, Meryem Validemiz’in kerameti var; inkâr edemezsin!

İnkâr etmeye mecâli olan var mı? Keramet hak!..

Şimdi bu kerameti, şeyhin orada işi ne diye tersten, kuyruğundan tutuyor. Yâni, “Dam üstünde saksagan, vur beline kazmayı... Yağmur yağdı, sen bana ördek dedin!” diye böyle saçmalıkları anlatırlar. Bu bir...

Peki, o kitabı yazan bunu böyle demiş, Hocamız’a ne oluyor?.. Hocamız bu kitaba önsöz yazdı diye ondan suçlanıyor. Bre insaf!.. Bir kitaba önsöz yazmış, keramet kitabı... Kerametleri anlatan bir kitap, ama çok güzel bir kitap, tavsiye ederim okuyun, kararı siz verin! Oradan böyle

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.5, s.2384, Rikâk, 84/38, no:6137; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.2, s.58, *Birr ve İhsân*, no:347; Taberânî, *Mu’cemü’l-Ke-bîr*, c.8, s.206, no:7833; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.12, s.520, no:7087; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.3, s.346, no:6188, Ebû Hüreyre RA’dan.

sonuç çıkmaz ki...

Bir üçüncü nokta söyleyeyim: Bilmiyordum, geçen gün söylediler. Gökhan Evliyâoğlu var, bizim ihvandandı, Yeni İstanbul gazetesini çıkartan bir kimseydi. Hocamız herhalde rica etmiş ki, o önsözü de yazan Gökhan Evliyâoğlu imiş. Hocamız da yazmamış, insaf!..

Yazmak istese yazardı, yazsa da bir şey değil. Bana o kitap gelse, Celâl Yıldırım dese ki;

“—Hocam ben şu kitabı tercüme ettim, bir önsöz yazar mısınız?” dese, yazarım.

Orası yanlış anlaşılmasın. Ama önsözü de Hocamız yazmamış üstelik; bu kadar insafsızlık olur mu?.. Bu kadar zalimlik olur mu, bu kadar gaddarlık olur mu?.. Bunun İslâm’la ne ilgisi var, radikal İslâm’la ne ilgisi var bunun? Bu kadar çirkinlik olmaz.

Bunları nereden açtık? Tabii, dertli olan konuşurmuş. Bizim bu günlerdeki derdimiz, güncel dert bu olduğundan konuştuk.

“—İnsanlar çoğalacak, ashabım azalacak; ashabıma söğmeyiniz! Kim onlara söğerse, Allah’ın lâneti söğenlerin üzerine olur.” sözünden, insanların densizlerinin, edepsizlerinin Peygamber’e söğebildiğini, sahabeye söğebildiğini, evliyâyâ söğebildiğini, hattâ Allah’a söğebildiğini öğrendik.

Ne yapacağız, görev ne:

1. Böyle bir edepsizliğe insanın kendisinin bulaşmaması.

Bu devirde bir insanı televizyona çağırırlarsa,

bu oyuna gelmek olur. Çünkü, şimdi o cepheden sayılmak olur. Oyuna gelmeğe lüzum yok! Bu işe karışmayacak, bulaşmayacak; varsın o bulaşıklar, o cephe belli olsun.

Şimdi başkana gidiyorlar, müftüye gidiyorlar, vaize gidiyorlar... Bence başkanın da, müftünün de, fetvâ komisyonu başkanının da bu devirde konuşması, onların arasına atar onları... O doğru değil...

2. Böyle bir şeyin denilmesine de ortam hazırlamayacağız, çanak tutmayacağız.

3. Haksızlıkları, yanlışlıkları da söyleyeceğiz, susmayacağız.

Diyor ki Peygamber Efendimiz:

“—Senin yanınızda bir adamın gıybeti yapılıyorsa, o adama

yardımcı ol, gıybet yapanları durdur ve orada durma, kalk!” diyor.

Gıybet yapanı durdurmayı tavsiye ediyor; o da bir vazife...

“—Şeyhlerin hepsi menfaatperesttir. Hepsinin ilk işi müridin malını almaktır.” deyince;

“—Yok böyle bir şey, yıllardır tanıyoruz.” diyeceksiniz.

Soruyorlar:

“—Hiç mi iyi tarikat yok?..”

“—Hiç yok!” diyor.

Yalan, yanlış... Zâten Peygamber Efendimiz diyor ki: “Bu devirde artık iyi insan kalmadı

diyen, kendisi kötüdür.”

Öyle şey olur mu?.. Belli olmaz.

Bir hadis-i kudsîde Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:⁵

أُولِيَّائِي تَحْتَ قِبَابِي لَا يَعْرِفُهُمْ غَيْرِي

(Evlîyâî tahte kıbâbî, lâ ya'rifühüm gayrî)

“Benim sevgili kullarım, gelin çadırı gibi çadırlarımın içinde saklıdır; benden gayrı kimse bilmez.”

Allah'ın evliyası birkaç çeşittir: Bir kısmı gizlidir, kimse bilmez; hattâ kendisi bilmez bazen... Kendisi evliyâ olduğunu bilmez, Allah'ın evliyâsıdır. Bazen öyle olur.

Onun için hiç iyi insan kalmadı demek yanlıştır, hadise de aykırıdır. Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde buyuruyor ki:⁶

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى
تَقُومَ السَّاعَةُ

(ك. عن عمر؛ طب. عن مغيرة بن شعبة)

(Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî zâhirîne ale'l-

⁵ Gazâlî, *lhyâ*, c.IV, s.357.

⁶ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.496, no:8389; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.280, no:2433; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.III, s.165, no:921; Hz. Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.403, no:961; Muğîre ibn-i Şu'be RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.VII, s.564, no:12249; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.119, no:16372.

hakkı hattâ tekûme's-sâah.) “Kıyamete kadar daimâ hakkı tutan, hakkı destekleyen, hak için çalışan, hak için çarpışan bir mübarek grup, tâife-i merdıyye mevcut olacak.”

Allah bizi onlardan eylesin... Allah bizi o hakkı tutan zümreden etsin... Dâimâ mevcut olacak.

Onun için hiç yoktur sözü yalandır, yanıltır, hadise aykırıdır, dine aykırıdır. Kötülüktendir, kendisinin kötülüğündendir. Kendisinin sû-i niyetindedir, kendisinin gözlerinin kör olmasındandır. Kendisinin etrafında öyle bir şey olmasındandır. Kötü insanların arasında olunca insan, görmez.

Onun için ayetlere, hadislere ters düşmemeli insan; Rasulüllah Efendimiz'in bildirdiği lânete mâruz kalır sonra...

Beni affedin, kusurlarımı bağışlayın!

Sübhâneke lâ ilme lenâ illâ mâ allemtenâ inneke ente'l-alîmü'l- hakîm... Sübhâne rabbinâ rabbi'l-izzeti ammâ yesıfûn... Ve selâmün ale'l-mürselîn... Ve'l-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn...

Sorulara cevap verecek zamanımız yok. Ders almak isteyen kardeşlerimize kabul ettiğimizi söyleyin! Allah razı olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri feyizlerini çok eylesin, iki cihanda aziz olsunlar...

100 *Estağfirullah,*

100 *Lâ ilâhe illallah,*

1000 *Allah,*

100 *Salevât-ı şerife*,

100 *Ihlâs Sûresi* okuyarak tesbihleri çekmeğe başlasınlar.

Şimdi bu sefer İsveç'e gidince, bir mendeburluk daha duydum. Mendeburlukların haddi hesabı yok... Birisi var; alçak, hasım, düşman bir herif... Gittiği yerlerde zikir dersi veriyormuş.

Birisi geldi bana:

“—Ben filâncadan ders almıştım; şu tesbihi, şu tesbihi çek demişti bana... Aynen sizin söylediğiniz gibi.” dedi.

Benim söylediğim tesbihleri çekmeyi tavsiye etmiş.

Bu öyle salâhiyetsiz insanların vermesiyle olmaz. Dervişlik sadece tesbih çekmek demek değildir. Dervişlik bir eğitimidir. Eğitecek insanın önemi vardır. Eğitecek insanın belgeli, icazetli olması lâzımdır. Öyle kendi bildiğine bir insan, oradan buradan duyup, görüp; müşidlere gitmesinler diye zikir dersi veremez. Öyle şey olmaz.

Öyle anlaşılıyor ki, insancıkların yolunu kesmek için yapmadıkları mendeburluk kalmıyor. Allah Allah, sübhânallah!.. Hem tarikata karşı, veryansın ediyor, yazı yazıyor aleyhimize; hem de gitmiş orada şu şu tesbihleri çek diye kendisi tarikatçılık yapıyor. Buna derler samîmiyetsizlik, buna derler mendeburluk...

Mâdem inanmıyorsun, erkekçe inanmıyorum de, kenarda dur. Hiç olmazsa senin mert bir münkir olduğunu anlayalım! Mert bir münkirsen, bir zaman gelir, belki yola gelersin. Ama böyle, bir

öyle bir öyle olursan, o zaman şeytan gibisin demek ki... O zaman hiçbir şey olmaz.

Çok fitneli, imtihanlı bir asırdayız, Allah yardımcımız olsun...

Dervişlik sadece tesbih değildir, dervişlik bir bağlılıktır. Bir grubuz biz burada, tâife-i merdıyyeyiz, Allah yolunda yürüyen bir zümreyiz. Sorumlusu ben kardeşinizim, hizmetçinizim, hizmetlinizim; ama bir grubuz. Muhabbetle iş yapmamız lâzım! O kardeşlik, o muhabbet olmadan, o kapılar açılmaz.

O kadar söyleyeyim, anlayan anlasın!

El-fâtihah!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
26. 01. 1997 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ